

Пейо Яворов

Призраци

Те греят с утро-ранната усмивка
на деня пред огледална капка спрян,
те плачат под жалейната покривка
на безлунна вечер – по несбъднат блян:
видения далеч пред мене откроени...
Любов, нататък впила погледи смутени,
дали то не са от миналите дни
отхвърлени там сенки домилели?
Знаеш ли назад пътека, в кривини,
настелени от листи пожелтели?

Те шепнат всеотдайно речи нежни,
през шумът на пладната аз слушам тях;
те поледяват в тъмнини безбрежни
тишината полунощна с горък смях –
незнайници задъхващи се изнеможно...
Любов, всегда напред заслушана тревожно,
дали то не е от миналото ек,
отхвърлен в бъдащото недогледно?
Бягай и търси безмълвие – далек
към зевът на убежище последно!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7140>]